

»Miruj, miruj, ne smejaš se tak' grozno,
 Prijatelj moj, ker že je nekam pozno,
 In čuj, prijatelj, kaj ti jaz velim,
 Da rajše v višjih sferah se hladim,
 Kot da bi na realnih tleh peklenskih
 Se cvrl in pekel ob pohotnih ženskih.«

VIII.

Da! . . . Ljubi, duša, in v krepost verjami
 I z dvomi se nikar nikdar ne muči
 In, hrepeneč strastno vsekdar po luči,
 Veruj, da tam izvira . . . nad zvezdami.
 Tam biva On, vesoljni Bog nad nami,
 V rokah so mu do vseh skrivnosti ključi,
 Ki rad jih da — le trudi se, le uči,
 Le ljubi s srcem, glavoj in rokami!
 In smrti . . . ni! . . . Jaz videm le življenje,
 Ljubezen večno vidim krog in krog;
 Saj če te, duh, neskončno hrepenenje,
 Ah, če te je v nebo poklical Bog:
 Glej, vzknilo je telo v lepo zelenje,
 Kot rožica krasi dehteči log.

Kette.

Kritikom.

Srce mi je morja širina mirna
 In duša je morja globoko dno,
 Skoz steklo vanj ne seže ti oko,
 Celo gladina bo ti neprezirna,
 Profesor moj. Ej, ladija prešerna,
 Ti skupaj zbito, zmašeno telo,
 Le glej, da te vihar razdel ne bo,
 Prej, ko zasije zvezda ti večerna.
 Pa zvezda ve za morja poti vse,
 Pa zvezda ve za strastne vse viharje,
 Za čuvstva misli, skušene brodarje;
 A glej, kako naj ti pristan odpre,
 Kako naj te valov, neviht obvar'je,
 Ko zvezda-ljubica le vame zre . . .'

Kette.

